

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Natravnen

Citation: Drachmann, Holger: "Natravnen", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 110. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann10tom-shoot-workid55068/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

NATRAVNEN

Den vilde Fugl, den vilde Fugl —
 Nu bryder den frem af sit mørke Skjul,
 Mens Dagen ta'er til at skumre.
 Og hør Du det, Du vilde Fugl:
 Jeg slaar med min Fægtekaarde Hjul,
 Jeg kan disse Finter i alle Numre —
 Saa støder jeg Dig, saa hugger Du mig,
 Mens Dagen ta'er til at skumre.

Er det Dig, Fugl med de mørke, glansløse, bløde Fjer? Er det Dig — Dig, som flyver om Aftenen — for om Dagen Du ikke maa? Er Du kommen, for at drikke mit Hjerteblod? Drik! — Det sydede i mit Hoved. Natravn og Natravn blandede sig i et med de andre gaa-defulde Flyvere, de mørke, med de glansløse bløde Fjer. Jeg rejste mig halvt over Ende i Sengen, hvor jeg laa paaklædt under min Kappe, savnløs og dog med saa megen Længsel efter Søvn og Hvile.

Jeg havde døset Dagen over og døset ind i Skumringen, havde været vaagen, havde drømt og vidste dog, at jeg ikke havde lukket et Øje, blot ligget saadan og ladet Tiden og alt Tidens sive gennem mig som gennem en Sigte. Inde i Sjælen havde jeg følt, hvordan Draabe for Draabe var dryppet som lunken Graad ned i de dybe Gertner, der aldrig afdækkes ... det skulde da være i den højeste Sorg — eller i den lykkeligste Elskov: og begge er uden Ord.

Det maatte være Nat. Jeg stødte med Haanden imod et Bord, famlede mig frem til en usselig Stump Lys, tændte Praasen, og saa, hvilke frugtesløse Anstrengelser den gjorde sig for at sprede Mørket. Lysestumpen gispede som efter Luft, truede med at slukkes, sendte atter et Gisp fra sig — og saadan narrede den og narredes — og jeg selv forekom mig som en Bold i Flammens magre, skælvende Haand. Og Værelset fyldtes med Skygger, der fulgte Lysets vibrerende Bevægelser.

Se, dér henne i den fjerneste Krog — er det ikke, som om noget — nogen — sidder, svæver, flager op, daler ned — og det ser paa mig.

Det synes uhyre stort — og kan dog rummes i Krogen derhenne. Jeg kan lægge Haanden over Øjnene saa meget, jeg vil; det ser paa mig. Saa lader jeg Haanden synke og gentager sagte: Er det Dig, Natravn, som flyver om Aftenen — for om Dagen Du ikke maa?

Det svarer ikke. Men jeg hvisker: Mit Hjerterblod — det er alt drukket — jeg har selv udgydt det, tidlig og sild, i Tide og Utide, i Sorg og i Lyst, i Liv og i Tys! Du har iniet mere at fordrø. Bort med Dig! Vi er kvit! —

Og jeg ligger atter dødende, med en Fornemmelse af, at Ordene har beroliget mig.

Jeg husker, at jeg som Dreng havde en Allikeunge. En anden Dreng havde plyndret en Rede i et højt Træ og foræret mig Fuglen. Straks jeg fik den, forekom det mig at være en Synd, et Rov, et Hæleri. Men vi byggede den tilsammen et Hus og fodrede den Dagen lang — den lange Sommerdag igennem. Den var slugvorn, skræppede stadig efter mere Fisk, mere Kød og Brød, flere Orme. Jeg gav alle mine Lommepege ud — tiggede sammen til den — stjal fra Spisekammeret til den — blev Tyv for Fuglens Skyld. Jo mere jeg gav den, jo mere vilde den ha'; men jo mere den fik, jo mere svandt ogsaa hos mig Fornemmelsen af at have gjort den Uret. Vilde den mon tro deroppe i Reden have faaet saa meget?

Timevis kunde jeg sidde hos den og betragte den. Timevis sad den og saa' paa mig. Eller den saa' netop ikke paa mig. Sofen gnistrerede paa dens sotsorte Fjer — og dog forekom den mig at skyde Lyset fra sig, ligesom And og Gaas skyder Vandet fra sig. Fuglen forekom mig altid at være som i Nat — i Mulm og Nat, uagtet den skinnende Dag udgød sit hele Sommervæld over den. I ét væk blinkede den med Øjnene — men der skød stadig som en metallisk Hinde over dem; og om end Retningen af Blikket var indod mig: se paa mig, det gjorde den aldrig!

Jeg tænkte da i min Drengforstand: Mon den ser *indefter*? Mon den Allikeunge ikke er uhyre klog — har lært alt, hvad Du selv ikke engang har lært, — kan Geografi og Verdenshistorie og den svære Aritmetik!

Ja den svære Aritmetik — med de uendelige Rodtegn og de andre Hieroglyfer, — som jeg sagte gysende tænkte paa, at jeg efter Ferien skulde tilbage til.

Og mens den, med Hovedet skudt ned mellem Skuldrene, blinkende vendte de metalliske Øjenhinder i Solen, — saa forekom den mig som en blind Seer, en Vismand, en Filosof, en Profet. Og jeg klappede i Hænderne og tænkte ved mig selv: Du er dog en Pokkers Fyr, Du herbergerer en Profet!

Kom jeg til den ud paa Aftenskurvingen og satte mig ned udenfor dens Herberge, saa vraltede den frem, skræppede, slog ud med de korte Vinger og spærrede det sorte, altfor store Næb op paa vid Gab. Og et blodrødt Svælg lyste mig i Møde — ligesom et friskt Kødssaar, der aldrig vil hele, men bestandig raabte: Mere! mere! —

Jeg blev uhyggelig til Mode, skyndte mig at lade mit Aftensmørrebrød — mit eget og mine Søstres — forsvinde i Svælget. Og atter sad der dér med fast sammenlukket Næb, som et Menneske, der har en Vilje, en ubøjelig Vilje; og den gled mere og mere ind i Mørket — blev til Mulm og Nat — og ud fra denne Nat saa' to ubevægelige, stirrende, gaadefulde Øjne paa mig.

Jeg drømte om Fuglen, vaagnede tidt og skreg. Den vil baske mig, den vil bide mig; den havde ikke faaet nok, den vilde drikke mit Hjerteblod!

Saa tog Huskatten den.

Ah! dér henne i Krogen — dér! Se, hvor det er vokset — hvor det breder sig — som om det var selve Natten paa sine lydløse, glansløse Vinger, med sit Hoved, der støder imod Stjernerne, og sine Fødder, der griber med de krumme Kløer i Jordskorpen. Det er ikke Alijken — det er ikke en Profet — det er det uudgrundelige, det uafvendelige — det er Natravnen, som ser paa mig!

Den skal have den krænker Lykke,
Den gode ikke kan faa.
Men Ravnen flyver om Aftenen.

Og jeg beder en sagte Bøn — som jeg næppe selv kan forstaa —
som ingen hører ingen uden En.
Og alle Hjertekilder bløder i mig.

MARE

Mare, Mare, Minde —
Hvad har Du i Sinde?
Hvi tøver Du? Hvad øver Du?
Paa Trolddomskunster prøver Du,
Vil røve mig mit Aandedræt,
Vil knuge mig i Favntag tæt;
Og jeg har ikke Kraft og Mod,
Og Du har ikke Kød og Blod:
Ulegemlige Kvinde
O, Mare, Mare, Minde!
